

вятъ лотария. Това е българинът, това е неговата дяволия — за два лева да стреляш въ едно колело и иглата да попадне въ „Захарно пѣтле“, „Сапунъ“, „Бръсначъ“, „Кръцъ-кръцъ“, „Локумъ“ или другъ надписъ. Праздно нѣма, всичко печели, затова и лотарджийката се чумери нѣщо, че дето пише „Сапунъ“ е най надупчено, че дяволътъ има прѣстъ въ тая работа — а единъ сапунъ струва четири лева, какво остава тогава за нея!

Предъ една маса спира двойка. Господинътъ е въ евтини нови дрехи и моряшка фуражка съ нѣкакъвъ лъскавъ знакъ, жената е съ бежова мушама. Масата е потънала въ снѣгъ, въ памукъ — захаренъ памукъ, специално производство, единственъ въ свѣта патентъ. Господинътъ навѣрно обича дамата си, затова я държи презъ кръста, можеби и тя го обича и затова му шепне на чуждъ езикъ:

— Богдане, купи ми.

Продавачътъ отгребва за левче, но господинътъ го спира. „Дай“, казва, „за петъ лева“. Ехъ, да, има и такива хора още, не сж се свършили милионеритѣ!

Отъ съседната количка завистливо надзърта леденджията, надзърта и подрежда голѣмитѣ вафли. Нали може и него да огрѣе тая благодать! Какъ му се иска да смигне на дамата, да ѝ спечели вниманието. И ето го, ужъ настрана гледа, а като пѣтелъ се надува и вика:

— Ледено, молимъ! Който яде, ще стане още по-хубавъ!

Младо е момичето, не знае, навѣрно, че преди години ледено не се ядѣше отъ вафли, а отъ чинийки — кждрави и дълги, съ малки лъжички.